

Kronika Polického karate aneb Plameny zašlé slávy

Kronika a fotografie mají cosi společného. Obě totiž chtějí věrně zobrazit události pro budoucí časy, zachytit pomíjející dobu a tvar, podat svědectví, které naznačí cestu těm dalším.

(Police nad Metují, prosinec LP 1997).

...dívám se na průkaz Karate z doby před devíti, desíti lety. Jednou přeložený tvrdý papír o celkové velikosti formátu „a šest“, s fotografií, jménem vlastníka, razítkem oddílu a tabulkou pro vyznačení technického stupně vyspělosti. Je jich tu celkem třináct a Polické karate je na začátku své cesty... .

Vítejte! Pohodlně se posadte a držte si klobouky při téhle jízdě. Konec je ve vašich rukách! Vzpomínky skoro a snad zapomenuté jsou zpět a písmena v tomto vyprávění poletí po stránkách jako šíp... . Příběh o našem oddílu právě začíná...

Oddíl karate Police nad Metují byl založen roku 1992 panem Zdeňkem Mackem. Začínalo v něm trénovat 11 dětí včetně vedoucích a do roku 1997 se tento počet zvýšil na 60 cvičenců. V této době má oddíl 45 členů a z toho dva trenéry 3 třídy. Z celé řady výsledků lze zmínit postup na Mistrovství republiky a dvě 3 místa na Národních pohárech juniorů a seniorů. Ve školním roce 1998/99 získal polický klub díky svým úspěchům na závodním poli post úspěšného oddílu... .

PROLOG

V roce 1997 jsme v Polici nad Metují byli svědky stoupajícího zájmu o Karate. Našemu, asi pětitisícovému městu dominovali tři krásné tělocvičny z nichž dvě se nacházely v Základní škole a třetí, o nic horší, náležela polickému Sokolu. Pravidelně se v nich scházela parta nebývalých nadšenců, kterým učaroval půvab tohoto bojového sportu. Počet aktivních cvičenců dosáhl v letech 1997 – 98 čísla šedesát. Někdejších členů bylo dvakrát tolik. Tehdy měl oddíl několik fialových pásů (STV – Stupeň technické vyspělosti v Karate) a dva držitele hnědého z toho jeden v přípravě na černý pás. Nechyběla ani Spousta malých nadějí... . Přesto jsme chtěli udělat víc! Každé léto probíhaly víkendovky, akce a tábory věnované hrám, sportu a zábavě. Byly tu podzimy, jara a předjaří. Víkendovky... .

(Pozměněný úvodník pro historii Karate napsaný v říjnu roku 1996).

Kapitola první...

TAK NĚJAK TO BYLO

Pravidelně každé úterý od 19:00 do 21:00 hodin se ve velké tělocvičně Polické „základky“ scházeli učni místní Zemědělské školy k povinnému využití volného, večerního času, kde hráli fotbal. Od školního roku 1988/89 se však scházeli i v tělocvičně malé, kde se učilo Karate. Většina žáků počítala s tím, že při tomto tréninku lidského těla bude volná zábava a každý si to také chtěl zkusit. Realita bojového sportu pro ně byla ale příliš náročná. Přišli a zase odešli, roztáli jako loňský sníh a už se nikdy nevrátili.

Ve stejný čas se těchto tréninků začali účastnit tři lidé, kteří jako jediní „civilisté“ z Police dostali šanci se zde učit a později o tom vyprávět. Byl to pan Zdeněk Macek a jeho dva synové Zdeněk a mladší Standa... Cvičilo jich tenkrát asi třicet a jména už dávno upadla v zapomenutí.

Spadali pod Broumovský Slovan, který měl pod kontrolou Ronald Strazzer. Rony, jak mu všichni kamarádi přezdívali, byl expert na zápas, který pocházel právě z jmenovaného

Broumova ale rozšiřoval svůj počet žáků v největším městě východočeského kraje, v Hradci Králové.

Vedoucí Polického oddílu Milan Schirlo zastával funkci trenéra a vychovatele zároveň, protože dohlížel na mladé internátní fotbalisty. Jeho technická vyspělost dosáhla na třetí nejnižší stupeň ale tréninky stáli za to. Jedinou chybou se kterou asi nešlo nic dělat, byli tři teprve narozené bílé pásy, které se do tělocvičny chodily vystavovat na obdiv a ukazovat co umí, spíš co neumí! Jejich počet se však zvýšil, když kolem sebe začali mlátit svými „tvrdými pěstmi“. I zde, se ale našla výjimka, na kterou člověk rád vzpomíná.

O školních prázdninách 1988 se jeli Mackovi potápět na Slovensko, do oblasti Zlaté piesky. Tam si Zdeňk senior koupil knihy Františka Šebeje - Karate a Karate Kata ze kterých začal čerpat své první zkušenosti. Po návratu z dovolené, zařídil Standovi tréninky a po měsíci se na ně přihlásil i se Zdeňkem mladším.... No a tak nějak to bylo....

Kapitola druhá...

TĚŽKÉ ZAČÁTKY

Již celý školní rok chodili pravidelně trénovat. Měli za sebou první zkoušky a byli se podívat na nejprestižnější soutěži ČSSR v Karate v Praze, která se dodnes jmenuje Bohemia Cup a kde se schází veškerá světová elita. (*Odtud jsem si přivezl plakát Taekwondo s jeho mistrem jména HWANG HO YONG*).

Bílé pásy získali dne 30.4.1989 v Hradci Králové. Jen pár lidí si pamatuje výrok Zdeňka seniora, kterým oznamoval nekompromisně celému světu: „Chci udělat bílý pásek, abych si mohl uvázat kimono. Víš už nepůjdu“! A víte kde je teď? Má černý pás a pod sebou další studenty...

V té době se zkoušelo každý měsíc ale netrvalo dlouho a tento rychlý druh zkoušek se zrušil. Zkušební komisaři se zde střídali jako na běžícím pásu, podle své pracovní vyčerpání, ale z paměti se vynořili pouze páni Dolejš a Starý.

Oddíl se zatím nejistě utvářel z jednoho zeleného, dvou žlutých a jinak bílých pásků. Přesto počet nebyl velký a neustále se zmenšoval. Zastavil se až na čísle jedenáct. Pár měsíců na to se Mackovi přihlásili na letní soustředění do Vamberka, aby získali nové zkušenosti.

Nenechme se zmýlit názvem města a upřesněme si kde, co a jak...Samotná základna soustředění se rozkládala asi šest kilometrů od Vamberka. Nebyla daleko od silnice ani od autobusové zastávky. Nedala se minout. Jinak v samotném okolí se rozkládali pouze lesy a pole. Nebylo na co si stěžovat. Ubytovna, jídelna, malá tělocvična. Tréninky probíhaly na dvě fáze, jednou dokonce na tři. Při této změně, která byla pouze zpestřením, se naučili „Pozdrav Slunci a Měsíci“. Nikdo z těch tří polických netušil, že jej zapomenou. Nikdo z nich nevěděl, že v daleké budoucnosti se s ním opět setkají.

Všichni cvičenci byli rozděleni do dvou skupin. Na mládež, která dopoledne trénovala v okolí základny a na dospělé. Ti procházeli náročnějším výcvikem na odlehlejších místech vhodných pro Karate. Tedy všude a daleko. Odpoledne se pravidelně spojili v jednu velkou skupinu a běhali do města na koupaliště. Nejdříve celé dvě hodiny trénovali před zraky všech přítomných „naháčů“, potom přešli cvičit do bazénu a na konec měli chvíli volna pro svoji zábavu. Když se to vezme kolem a kolem, žádná legrace.

Vždy na večer připravili trenéři ukázkou bojového umění všeho druhu a nebo se společně dívali na televizi. V deset hodin večer nastala večerka. Dnes už nikdo neví, proč se jednou uchýlili cvičit do tělocvičny...Vlastně to není ani důležité, ale pěkné počasí je neopustilo po celý ten čas. Nelze si s úsměvem nevzpomenout na propocená kimona, která v samotném závěru soustředění moc nesvědčila ve prospěch bílé barvy. Ani na litry vypité vody, které nebraly konce. Nakonec se po vyčerpávajícím týdnu vrátili domů, se zážitky na celý život i se vzpomínkou na policisty, kteří je na cestě zpět zastavili a raději pustili, když se dozvěděli kde kluci byli. Jóóó... Karate byl tehdy pojem a budilo respekt :-)

Krátce se ještě vrátím do doby před letními prázdninami. V tento čas byl Polický oddíl požádán o ukázkou jejich umění. Nevím kým ani jak... Jednalo se o branný den Základní školy na Ostaši. Z této akce zůstalo na památku šest fotografií. Škoda, že zmizeli stejně jako

účastníci po závěrečných učňovských zkouškách v létě roku 1989. Kronika oddílu se mohla uzavřít, naděje však stále žila.

Kapitola třetí...

NOVÝ NÁBOR

Zůstali čtyři, když se k nim přidal Petr Kurský, který občas zaskakoval za trenéra už v době začátků. Měl první fialový pás a jeho manželka Dana, která trénovala také s nimi, nosila pás zelený. To už je slušný základ a postup ve výkonnostní třídě.

Pomalou se připravovali na druhé zkoušky, chystané pro celý region Východočeského Svazu Karate a opět v Hradci Králové. Na rozdíl od dřívějšího páskování, které bylo zastaveno, se toto plánovalo jednou za půl roku. Zde se scházelo celkem šest komisařů (mimo jiné páni Dolejš, Starý, Golas a Hurdálek), a neuvěřitelné množství zájemců, jejichž počet si nikdo netroufal odhadnout. Ani tento způsob se však neujal a po své premiéře, kde si Poličtí karatisté vysloužili žluté pásy, byl zrušen.

Začínal leden, rok 1990 O čtyři měsíce dříve, ještě ve školním roce 1989 se uskutečnil první oficiální nábor Karate. Celkem přišlo patnáct zájemců ale za půl roku řady opět prořídli. Ti, kteří vydrželi si o osm měsíců později zajeli do Náchoda, kde složili zkoušky na první stupeň Karate u pana Hurdálka. Je třeba dodat, že v té době již byl zaveden trvalý způsob páskování, kdy si oddíly sami vybíraly zkušební komisaře a zvali je k sobě na tréninky. V létě roku 1990 se opět připravovala ukázka ale mnohem většího rozsahu. Trvala s přestávkami celý den a třikrát se opakovala, pokud není počítána generální zkouška. Na jevišti se vystřídalo celkem 7 cvičících, v hledišti 7 diváků a jejich potlesk patřil nejen karatistům ale i gymnastice, nejmenším dětem, hudební škole a v neposlední řadě také tanečnímu kroužku.

Následující rok 1991 se měl zaznamenat do paměti úspěšným a ironií osudu i posledním nábořem v krátkých dějinách oddílu Karate Police nad Metují.

Kapitola čtvrtá...

POLOČAS ROZPADU

Karatistická setkání Polických byla rozšířena z jedné tréninkové dvouhodinovky na dvě. Bylo to k nemalé radosti dorostu, že jeden trénink cvičili a druhý zase odpočívali, další opět cvičili a opět odpočívali. Nelze se tedy divit, že při skákání na trampolíně s různými salty a přemeti, nebo při sálové kopané, dokázali zapomenout na techniky Karate. Jelikož však každá výjimka potvrzuje pravidlo, tak jejich pohoda byla občas narušena nekompromisní vsuvkou Petra Kurského. Nic ale nedokázalo změnit ostatní „nedělní tréninky před dvanáctou“, které se staly skutečným dopoledním čajem.

Pár týdnů po tomto rozšíření, začali oba Zdeňkové a Standa Mackovi navštěvovat Náchodský oddíl, aby v prosinci 1990, kdy získali zelené pásy (6. Kyu) a kdy se museli násilím rozloučit s Polickým oddílem, jej přijali jako svoji mateřskou základnu.

Zkoušek vedených komisařem Ivanem Honzákem a pořádaným Náchodem se také zúčastnila Police nad Metují, která sem vyslala druhým rokem trénující adepty, aby obstáli na žlutý stupeň technické vyspělosti Karate. Ani to je ovšem nedokázalo zachránit před blížící se zkárou.

V únoru roku 1991 Police vynechala pár tréninků a do měsíce jich bylo víc. Nakonec se zastavili a oddíl stále více propadal nečinnosti.

Na jaře roku 1991 přijel vlak Polického Karate na konečnou a upadl v zapomenutí a spolu s ním odešly naděje jmen a nositelé stupňů:

Petr Šolc – 7. Kyu, Jirka Seifert – 7. Kyu, Pavel Valtera – 7. Kyu, Lenka a Dana Petrgalovičovy – 7. Kyu, Petr Kaněra – 7. Kyu, Martin Včeliš – 7. Kyu, Milan Schirlo – 6. Kyu...

...a také nábor, který měl sílu ale nedostal šanci...

Rozpadem oddílu byla zasazena hluboká rána všem jeho příznivcům. Hlavním důvodem odvrácení Polických žáků byl fakt, že nejbližší oddíl se nacházel v Náchodě a v Broumově a další pak v Trutnově či v Hradci Králové.

(...pokračování...).